

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51—Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Viața Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Cadavre Ambulante

Aurora d. Botârlă

La fiecare cotitură de drum, pe fiecare cale, la orice treabă, întâlnești figuri ce scâncesc, sub apăsări meschine. Roși de desnădejde — sârmane epave — strigă însă sus și tare: eu am dreptul, eu posed înțelepciunea, a mea e puterea!

Sârmani de voi! Credeți că îmbătrânirea în stihuri și buchiseli, în diplome și titluri, este izvorul vieții! Acest izvor trebuie căutat alturea. Ce vă aduce oare școala voastră? Intru cât vă apropie de izvoarele înțelepciunii eterne: de natură și de științele care o slujesc?

Ce-ați învățat voi din știința fără margini a sufletului? Greerul vostru e îmbăcsit cu date, cu ani, cu reguli, cu cifre și triumfuri. Dar bănuți voi oare ce minunat e construit fiecare firicel de iarbă, că în fiecare floare, în fiecare copac lucrează aceleași legi ale vieții care ne străbat ca un fluid dumnezeesc? Că stelele sunt lumi invizibile — pilde ale unei puteri nemărginite și necuprinse pentru fap-tura singuratică?

Noi viermii, la care privirile voastre nu se pot coborî, în târârea noastră prin țărână am avut vreme a ne cugeta la aceasta.

Voi nu știți că a nu privi la toate comorile și frumusețile care freamătă, ard, strălucesc, înfloresc, cântă și vorbesc în jurul nostru și în noi — a nu le privi — și a nu te bucura de ele, lăudând pe Dumnezeu — e o crimă!

Și mai aveți nasul să vă credeți superiori! Sârmanilor! Nu vedeți că ați ucis în voi tot ce-i viață? Sunteți niște cadavre — adevărat crime ambulante ale culturii!

Multe lucruri pe dos ce au fost socotite ca legi sfinte vă dă dreptul să strigați. Dar numai strigătul e al vostru, rămâneți cu frica răsturnării căci izvorul vieții nu-l cunoașteți!

DUMINECA VI-A DUPĂ ÎNĂLTAREA SF. CRUCI

Trăiască Hristos Regele!

Nu sunt încă cincisprezece ani de când Biserica catolică în Dumineca ultimă din Octombrie, prăznuiește sărbătoarea lui Hristos-Rege. Cu toate că pentru ritul nostru oriental nu a fost rânduită nicio ceremonie deosebită se cade să ne alăturăm fraților noștri de rit latin și să ne închinăm regalității lui Isus.

Arhangelul Gavril aducând Fecioarei din Nazaret vestea cea bună că va naște pe Isus arată că „Domnul Dumnezeu îi va da saunul de domnie al tatălui său David și va împărăți peste Casa lui Iacob în veci și Impărăția Lui nu va avea sfârșit (Luca 1,32-33.)

Hristos însuși provocat să se declare în fața dirigătorului Pilat, mărturiseste despre sine „Da, eu sunt împărat (Ioan 18,37). „Impărăția mea nu este din lumea aceasta“ (Ioan 18,36).

În ultima vorbire către popor descrierea judecății din urmă o începe așa: „Când va veni Fiul Omului în mărire sa, cu toți sfînții îngeri, va șede pe tronul gloriei Sale (Matei 25,31).

După învierea biruitoare din morți, apostolilor le încredințează sarcina de-a învăța și de-a boteza toate neamurile fiindcă are deplină putere spirituală asupra omenirii întregi.

Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. (Matei 28,18)

Apostolul Petru în cuvântarea sa dintâi către norod, în ziua de Rusalii, ajunge la concluzia următoare: „Să știe bine dară, toată casa lui Izrail, că Dumnezeu a făcut Domn... pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.“ (Fapte 2,36). Acest adevăr îl arată și alte locuri din sf. Scriptură. (Rom, 14,9. Cor. 15,27 etc.).

Nu rămâne nici o îndoială că orice ființă omenească botezată ori nebotezată e datoare să primească și să îplinească adevărul adus în lume de Isus.

Oamenii adunați în societăți stau și în acest chip sub puterea lui Hristos fiindcă binele public ca și cel privat au același izvor. (Fapte 4,12). — Statele și cetățenii înaintea și se fericesc numai întru Hristos și sub cărmuirea Bisericii Lui.

Așa dar fraților în inimile noastre să înălțăm tron Regelui care ne-a răscumpărat. Să nu lăsăm biruită prin păcat cetatea sufletului nostru. Nici răsul, nici batjocura, nici chiar glonțul uneltor satanei să nu ne împiedece a sluji Regelui sufletului nostru, în toată vremea și în tot locul cu cuvântul și cu fapta.

Vieța noastră să fie un strigăt neântrept: Trăiască Regele Hristos.

Par. TEOFIL

Cuvinte Regale

Baza culturii românești este ceea ce putem culege din chiar sufletul neamului nostru. Virtuțile cari veacuri de-a rândul ne-au păstrat neclintit neamul pe aceste plaiuri, sunt chiar virtuțile de căpetenie ce se cer pentru înfăptuirea unei opere științifice: răbdarea și credința în izbândă. La aceasta trebuie noi, generația nouă, să adăugăm încă o virtute: credința în muncă, — fiindcă fără ea, orice încercare de-a face o operă utilă și temeinică este zadarnic.

Românul are atâtea calități, atâtea virtuți și atâtea posibilități cari în nenumărate împrejurări au dormit și cari numai prin avânturi de neînving al tinerimii trebuiesc aduse la lumină și puse definitiv în slujba Patriei.

POPAS

de G. B. SĂNTIONEANU

Cartea îmi căzu pe genunchi. Gândul, sălhui, își luă zborul prin negura vremilor, bătând căile întortochiate ale trecutului. Și în zborul lui întâlni un tânăr, ce-i stârni curiozitatea. Il urmări pas cu pas...

Figura lui, arăta, că este la începutul drumului ce se aruncă cu cotituri pe tăpșanul vieții.

Ochii lui ageri căutau peste întinderi, licăriri de fericire.

Vanitate înmugurită din cren-gile tirereței îl îmboldau mereu pentru a lua o cale ce-l va duce la cupa cu băutură cristalină a fericirii, din care să guste.

Din străfunduri de suflet, mii de glasuri strigau tinerețea. Și îmbătat de acest cântec, cu mintea peste care plăcerile simțurilor își întinse vălul, porni pe drumul plin de noroi ce coborî spre josnicii. Și însetoșat cu gura rânjită, în desmățul plăcerilor se țara prin noroiul păcatelor, doar va găsi fericirea, până când sfâșiat de pietrișul drumului greu, cu haina sufletului pătată și cu simțemintele stărticate, obosit de povara căutărilor și îmbătrânit fără vreme, gândul ce-l urmărea mereu, îl află făcând un popas în mocirla cleioasă de decăderi.

L-am recunoscut!...

Eram Eu...

Și din josnicia decăderii, din mocirla cleioasă, mi-am dat seama; că fericirea stă pe alte culmi.

Nu e mult de atunci. Dulce și limpede ca un izvor ce murmură sub răcoritoarea umbră s'a înfiripat în mine un cântec de năzuință și nădejde.

Nădejde tânără, ce caută viața cea mare, porni, gravă dornică, mândră, puternică, pasionată...

Azi pe culmi înșorite îmi fac **Popasul**.

Copilul erou

Intr'o țară îndepărtată, acolo unde sunt mai mulți păgâni de cât creștini, și unde creștinismul este prigonit cu asprime de oameni care n'au frică de Dumnezeu, s'a întâmplat această istorioară pe care vă voi spune-o.

Era într'o Duminecă dimineața. Câțiva creștini—câci numai puțini erau în acel sat—s'au adunat într'o casă în jurul preotului pentru a asculta sf. liturghie. Încă liturghia nu era terminată când năvăliră o ceată de păgâni care luară pe preot dela altar și-l omorî.

Un copilăș văzând că păgânii devastează totul, se furișă în altar și luă potirul cu Sf. Cuminecătură și-l ascunse.

Păgânii căutară potirul și neaflându-l prinse pe toți creștinii și-i bătură ca să spună unde l-au ascuns. Unul spuse că Petru—asa îl bhema pe copil—ascunse potirul. Păgâni atunci îl bătură și-l supuse la chinuri dar el le răbdă toate fără a scoate o vorbă. Atunci au hotărît să-l schingiuiască. Iau tăiat mai întâi urechile pe urmă degetele dela mâini și picioare. Dar tot nu scoase nimic dela dânsul. Atunci au hotărât să-i tae capul, Micuțul Petru, care avea numai 11 ani, auzând-și osânda, zâmbi, și zise:

— Prin aceasta mă trimite-ți

mai repede la cel pe care îl a-păr. Și își plecă cu privirea senină capul pentru a-i fi tăiat.

Mare a fost dragostea acestui copil, tață de Hristos Euharisticul.

Dragi copii, iubiți și voi asemenea pe Isus și atunci moartea nu o să vă inspăimânte.

M. Moțu

Clipele mele sunt numărate

Pe o medalie, care nu-l mai părăsi, Iacob d'Arnoux, îngrijindu-și o rană incurabilă, rezultat a unei prăbușiri de avion întâmplată la etatea de 20 de ani, dispune să i-se graveze aceste cuvinte înălțătoare ale marelui Cardinal Mercier: „Clipele mele sunt numărate. În cer dragostea mea nu va mai crește, nici mărirea mea, nici aceea pe care eu aș putea-o da lui Isus, lui Dumnezeu!... Ah, prețul timpului!”

Pentru cel drept, moartea nu este evenimentul de temut pe care și-l imaginează mulți inși. Ea este, dacă o înțelegi bine, cea din urmă mare bucurie a vieții, pentru că ea transformă în veșnic ceea ce este acum temporal, în luminos ceea ce nu posedăm acum decât în întunec, în fericitor, ceea ce ne este acum nevăzut și nesimțit. Din punct de vedere supra-

natural, singurul lucru teribil pentru cel drept este, că moartea pune capet muncii lui de mărire, căci îi oprește vieța la ceea ce a câștigat, câștig a cărui valoare va rămâne pe vecie ceea ce a fost pe pământ.

Dacă pe pământ mi-a plăcut să nu mă jertfesc decât cu măsură, cu cruțare, „mărirea” mea din cer va fi proporționată exact cu „grația” mea de aici de pe pământ. Cerul nu e altceva; e altcum. Treapta mea de mărire va fi treapta mea de grație. Pe pământ, cu fiecare consimțământ la bine intensific treapta mea de grație. Acolo sus, acolo nu voi mai putea lucra, nu voi putea, decât să mă bucur.

Să-i dau vieții mele de aici de pe pământ tot ce merită ea.

Ce țară frumoasă e aici pe pământ, unde fiecare clipă mă poate face mai sfânt.

(Infruntă Vieța)

Salvat prin chinină

Intr'o localitate din Indiile orientale, se înoptase tocmai și micul cort, în care se aflau întruniți membri expediției profesorului Ruman, era cufundat în întunec. Se aflau de față exploratorii, profesorul Ruman și soția sa, doctorul Ayens și fiul său Iasha, precum și câțiva hamali indigeni, cari — pentru

o plată destul de bună — acceptaseră să întreprindă această expediție prin regiunile mlăștinoase și infectate de malarie ale Indiilor Orientale.

Era după o zi obositoare de marș și după multe zile de rătăciră prin terenuri muntoase părăguite și inospitaliere și prin junglele fără margini în cari în timpul zilei bâzâiau milioane de țânțari, iar în timpul nopții se ridica o ceață deasă care deprima pe călători mai mult decât căldurile. Expediția era pe sfârșite. Cortul era ridicat de data aceasta pe un teren uscat și accidentat, iar întreaga ceată părea că respiră mai în voe. Puteau, în sfârșit, să se gândească și la altele decât la schimbările de temperatură la starea timpului și la natura solului. Doctorul Ayens și fiul său Iasha însă nu se putură odihni mult, căci continuau să se certe și nu erau totdeauna de acord asupra serviciilor pe care aceasta din urmă la adunase ca membru al expediției. Iasha era un atlet, iar renumele său de alergător era foarte răspândit în Indiile Orientale. Dar nu era bun de alceva și aceasta era chiar și părerea tatălui său. „Nu este în stare să facă altceva decât să alerge—spunea mormăind acesta — ca și cum lumea ar putea trage vreun folos din alergătura lui”.

(continuare în pag. 4)

Cele mai mari două porunți

Intr'o zi un legiutor l-a întrebat pe Isus: „Invățăturile, care poruncă e mai mare în lege?” Iară Isus a răspuns lui: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, și cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău”. Aceasta e întâia și mai mare poruncă. Iară a doua asemenea acesteia: „Să iubești pe deaproapele tău ca pe tine însuși” (Mat. 22, 36—39).

Dealtădată un tânăr a întrebat pe Isus: „Invățăturile bune, ce bine voi face, ca să am vieța de veci?”—Iar Isus îi răspunse: „De vrei să intri în vieța ține poruncile”. — Tânărul din nou a întrebat, cari porunci are să le țină. Atunci Domnul a început a-i înșira cele zece porunci: „să nu ucizi, să nu curvești, să nu furi, să cinstești pe tatăl tău și pe mamă-ta... și celelalte precum le-a primit profetul Moise scrise pe două lespezi de piatră. (Mat. 19,16).

Dacă astăzi ai întreba pe Hristos, ce să faci ca să dobândești fericirea veșnică, tot așa ți-ar răspunde: „Ține poruncile”. Ține poruncile cele două mai mari; ține cele zece porunci dumnezeiești și ține poruncile bisericesti. Poruncile îți arată calea mântuirii; îți arată datorința față de Dumnezeu, față de oameni și față de sufletul tău. Cel ce împlinește poruncile, acela cu adevărat iubește pe Dumnezeu și va intra în vieța de veci.

PORUNCA 1

„SĂ IUBEȘTI PE DOMNUL DUMNEZEUL TĂU CU TOATA INIMA TA, ȘI CU TOT SUFLETUL TAU, ȘI CU TOT CUGETUL TAU” (Matei 22,37)

Iubim părinți, frați, surori, soție, prunci; iubim căsuța, moșioara și tot ce avem, dar mai presus de toate trebuie să iubim pe Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să ne fie mai iubit, mai prețuit decât oricine și orice în lume, mai iubit chiar și decât vieța noastră. Chiar și dacă nu ni-ar porunci să-l iubim, ar trebui să-l iubim pe Dumnezeu pentru că e vrednic de toată iubirea noastră.

El e Părintele dela care a pornit și prin care se ține vieța noastră. El atâ de mult ne iubește, că după cei câțiva ani ce-i petrețeam pe pământ, e gata să primească sufletele noastre în cer la sine; ba la sfârșitul lumii, cu puterea lui dumnezeiască va învia și trupurile, ca astfel cu trup cu suflet să ne bucurăm în veci de fericirea cerească.

Pentru atâta iubire, el e vrednic de toată iubirea noastră, deci cu tot dreptul ne poruncește să-l iubim din toată inima noastră. La aceasta ne îndeamnă și sf. Apostol Ioan când zice: „Să iubim pe Dumnezeu, pentru că el mai înainte ne-a iubit pe noi” (Ioan 4,19).

— Dar cum să-i arătăm iubirea noastră? Așa oare, că-i vom zice: Doamne te iubesc din toată inima mea?

— Nu, atâta nu e de ajuns. Nici un părinte nu se îndestulește cu atâta că-i spune pruncul: Tată eu te iubesc!—ci așteaptă să-și arate iubirea prin ascultare, prin îm-

plinirea voiei lui.

Iubirea lui Dumnezeu încă se arată mai ales în împlinirea voiei lui. „Aceasta este iubirea lui Dumnezeu, ca să păzim poruncile lui”, (zice sf. Evangelist Ioan I. 5,3). Iar Hristos a zis: „Cel ce are poruncile mele și le păzește, acela este, carele mă iubește” (Ioan 14,21). Cine cunoaște poruncile, dar nu le împlinește, nu poate fi iubit de Dumnezeu, precum nu poate fi iubitor de părinți pruncul care nu face voia lor. Cine într'adevăr iubește, nu vatămă pe cel iubit. Călătorul de porunci, nu poate fi iubit de Dumnezeu oricât ar zice: Doamne te iubesc din toată inima mea. A și spus Hristos: „Nu tot cel ce-mi zice mie: Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu, carele este în eciriuri” (Matei 7,21).

Cerul nu-i pentru oameni de aceia cari dimineața zic: „Tatăl nostru... sfințească-se numela tău” și apoi peste zi înjură numele lui Dumnezeu cum le vine la gură; nu e pentru, aceia cari zic „fie voia ta” și nu mai fac. Cerul nu e pentru bețivi, pentru curvari, pentru tâlhari și pentru hulitorii de Dumnezeu, căci în aceștia dragostea lui nu este, până umblă în călcarea poruncilor lui. Nu e cerul pentru ei, că Dumnezeu nu-și primește în casă pe hulitorii, pe dușmani săi. Dacă s'ar întoarce ca fiul rătăcit și s'ar îndrepta, i-ar primi, dar fără căință, fără îndreptare nu.

Creștinul bun și iubitor de Dumnezeu, mai greșește și el câte ceva că e om, nu înger; dar cu păcate grele, cu păcate de moarte, nu vatămă pe Dumnezeu. Pentru

